

Ölümle Yaşamak

Ben Türkan Zengin Karaboğa. Koroner Yoğun Bakım hemşiresiyim. 14 yıllık meslek hayatımı dolu dolu geçirdim. En güzel tarafı ise mesleğimi seviyor olmam. Sonuçta ben hemşireyim, bir parça psikoloğum ve işimi fazlasıyla seviyorum. Mesleğim ve alanımla ilgili eğitimlerin pek çoğunu da aldım.

Görevimiz yaşlı ya da genç hangi kesimden olursa olsun, kalbi rahatsız olanlara hizmet etmek. Bunu da hakkıyla, şuurlu bir şekilde yapabilmek güzel bir duygu. Kaliteli bir eğitim mutlak koşul. Monitörlerin bip sesleri bizim yaşam tarzımız. Herşey bir EKG şeridinde bağlı. Küçük bir yanılma ve hata, hayatı pamuk ipliğinden alıp koparabiliyor. Çünkü koroner, hayat ve ölüm arasında bir geçiş noktası.

Söylemek isteyip de söyleyememek, cesaret edememek, bir yerlerde bitirmek... Herşeye bir nokta koymak. Geçenlerde MI (Kalp Krizi) geçiren genç bir bayan hastamız ile uğraşırken bunları düşündüm. Herşeyin koptuğu, yittiği nokta. Kelimelerin sadece sembol; acıların, sevinçlerin, sevgilerin, mutlulukların hepsinin bir anda sifıra dayandığı nokta. İnce bir çizgi kırılmak üzere olan. Engellenemeyen, çaresizlik içinde kıvrandığın, ağlamak isteyip de ağlayamadığın, hiç iyi anları düşündürmeyen nokta. Acıysa acı... Hepsi burada. “Gel kardeşim, sende gel! Katıl bize!” der gibi. Sadece gözler ve sessizlik konuşuyor. Bir de yakarışlar. Mimikler dile geliyor. Herşey susuyor. Bakışlarla şikayetler buluşuyor. Zaman akıyor. Akrep yelkovan üst üste. Yetmiyor saniyeler, dakikalar, saatler... Anlatmak isteyip de anlatamadıkların için pişmanlıklar duyuyorsun. Ama geri dönüşü olmayan keşkeleler için çok geç artık.

Yürekte esen fırtına sönmüyor. Bir film şeridi gibi herşey bir bir önümüzden hızla geçiyor. Diyor ki hastam: “Cevaplanması gereken o kadar da çok soru vardı ki içimde, sanki içim ılıdı, herşey bitti yolun sonu geldi, buraya kadar dedim. Sesleri duyup cevap verememek, dilin durması ne kötü hemşire hanım” dedi. “Benim için bütün çabalarınızı duydum ama size cevap veremedim. Kendimi sorguladım, ben bunları hak ediyor muyum? dedim. Sizi üzmem istemedim. Çünkü siz üzölmeyi hak etmiyordunuz” dedi.

“Benim hatalarımın bedelini beraber ödemeye, sizi üzmeye hakkım yoktu benim. Beni kurtardınız” dedi. Oysa henüz herşey bitmemişti. Daha herşey yeni başlıyordu. Onu sakinleştirmek, ambulansa yerleştirmek, Samsun’a götürmek, hastayı teslim etmek tam bir kabustu. Hani derler ya; ömrümden birkaç yılımı çaldı. İşte aynen böyle bir şeydi. Bana söz verdi. Beni ziyarete gelecek.

Bekledim...
Aradan bir ay geçti ya da geçmedi, elinde bir çiçek ve pasta kutusuyla kapıda bir ziyaretçi belirdi. Beni arıyordu. Şaşırdım. Oysaki ben onunla ilgili haberleri bir bir almıştım. Ciddi boyutlu iki ayrı zamanda by pass ameliyatı olmuştu. Tanıyamadım. Çünkü rahatsızlığı döneminde zayıflamış ve güzelleşmişti. Epey bir zaman sohbet ettik. Halinden çok memnun, kendine yeni bir düzen kurmuş, resmen yeni bir hayata merhaba demişti. Bana vefa borcunu ödemeye geldiğini söylediğinde duygulandım.

Teşekkür ederim sana Süheyla bana bu güzel duygularını yaşattığın için!

Ben emeğimin karşılığını aldım. Bana döndü. Minnetini ziyareti ile bana fazlasıyla ifade etti. Hayat böyle güzelliklerle dolu. Süheyla’lar da hiç bitmeyecek. Ve biliyorum ki, “Hergün doğmak yeniden sevmektir her şeyi...” felsefem bir kez daha işe yaradı.

Geçiş noktasında kalanlarla birlikte olmak, zaman tünelinde onlarla yolculuk yapmak çok güzel... ✉

Türkan ZENGİN KARABOĞA
Nafiz Kurt Devlet Hastanesi Koroner Yoğun Bakım Servisi Hemşiresi
Bafra/Samsun

✉: Tüm sağlık mensuplarının yaşama dair her türlü paylaşımını (mektup, şiir, anı, resim vb.) dergimizin bu bölümünde yayınlamak için actualmedicine@mebas.com.tr adresine bekliyoruz.